

РЕШЕНИЕ

№ 2074

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 23.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **897** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на С. Б. Д. от [населено място], срещу заповед № ЗД/Д-С-КС-009 от 13.01.2023г. на ИД Директора на ДСП – К. село, с която синът на жалбоподателката П. С. Д. е настанен временно по спешност, считано от 15.01.2023г., в кризисен център – [населено място], за срок от 6 мес. или до промяна на обстоятелствата, довели до настаняването, респ. до произнасяне на съда с решение по чл. 28 от ЗЗДет. В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на обжалваната заповед. Сочи се, че мотивите за предприемане на мярката за закрила на детето са напълно недоказани, защото няма данни за опасност за здравето и живота на детето, нито за упражнено върху него физическо насилие. Детето живее в добри условия при майка си, посещава училище и частна занималня, за него полага грижи и леля му по майчина линия. Между него и майката съществуват разногласия, но те не са водели до психическо или физическо насилие спрямо детето. Не е обосновано и твърдението в заповедта за множество сигнали за такова насилие. Не са изчерпани всички възможности за закрила на детето в семейна среда. Поради това жалбоподателят моли за отмяна на процесната заповед и прекратяване на настаняването в Кризисния център – [населено място], или – алтернативно преместването му в друг кризисен център в близост с оглед поддържане на връзката с майката. Претендира разноски по списък. Подробни съображения излага в писмена защита по съществото на спора. Ответникът - Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – район К. село на СО, чрез процесуалния си представител, в становище от 27.01.2023г. оспорва жалбата с

доводи за нейната неоснователност. Посочва, че детето е доведено в ДСП от съседка, като по ръцете си е имало белези от удари с кабел. Детето се е страхувало да се прибере и е потърсило помощ от съседката. Поради това е предприета полицейска закрила и е постановена процесната заповед. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на жалбоподателя. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществото на спора.

СГП – редовно призована, не се представлява.

След като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 01.11.2021г. е подаден устен сигнал от съсед на жалбоподателката, в който се твърди, че на детската площадка е станал свидетел на вербална агресия от страна на майката към детето П. С. Д.. На 02.11.2021г. са изготвени работни протоколи от проведени разговори с майката С. Д., сестрата Е. Д. и детето П. Д.. От първия протокол става ясно, че причина за скандала е била лъжа от страна на детето и присвояване на суми от нейната кредитна карта; от втория протокол става ясно, че сестрата помага в отглеждането на детето, докато майката е на работа; от третия протокол става ясно, че детето е изтеглило пари от картата, защото е запазило данните от картата и паролата, когато майка му е направила профил в „Уча се“. Обещава повече да не прави така.

Със заповед № ЗД/Д-С-КС-205/09.11.2021 г. на Директора на ДСП К. село детето П. С. Д. било настанено временно по спешност в ЦНСТ „Вълшебство“, въз основа на подадено заявление от майката С. Д. синът ѝ да бъде изведен от дома и изготвен доклад изх. №СЛ/Д-С-КС/877-002/09.11.2021 г. за оценка на случай и предприемане на мярка за закрила спрямо дете, с който е препоръчана мярката за закрила настаняване в Центъра. След това отново е върнат при майката.

На 07.12.2021г. е подаден втори сигнал от лелята на детето, че същото е бито и има синини по тялото. По делото няма данни как е процедиран сигнала.

На 14.12.2021г. детето е прието в УМБАЛ „Александровска“ ЕАД, насочено от ДСП – К. село, за изготвяне на оценка от мултидисциплинарен екип във връзка с обучителни трудности и проблеми с поведението в семейна и училищна среда. Прието е, че детето страда от разстройство на привързаността в детството, интелектуалното му развитие отговаря на граничен вариант на нормата за възрастта. Препоръчана е системна специализирана работа с психолог, логопед и ресурсен учител, педагогическа подкрепа извън училище, както и системна подкрепа за майка му.

На 23.12.2021г. е проведена среща в ОЗД с майката и лелята на детето, от която става ясно, че двете не са в добри отношения и имат противоречия във връзка с отглеждането и възпитанието на детето.

На 30.01.2022г. е съставен работен протокол от проведен телефонен разговор с лелята и с детето, от който става ясно, че детето е развалило компютъра на майка си, не е имало никаква интернет връзка, сам е звънял на тел.112 без причина, защото лелята не е била детето.

Видно от амбулаторен лист от 01.02.2022г., детето е прегледано от психиатър, който намира детето с поведенческо разстройство, с повишена импулсивност и намален самоконтрол, с повишен риск от антисоциално и девиантно поведение. Предписана му е терапия.

В писмо от директора на 132 СУ от 02.03.2022г. се посочва, че детето е ученик там

през учебната 2021/2022г., преместен от 19 СУ. П. трудно се адаптира към училищната среда, рядко проявява интерес към учебните часове, нарушава дисциплината, напуска класната стая без разрешение, влиза в конфликти с децата, обижда с вулгарни изрази, пристрастен е към използване на компютър. Оказана му е подкрепа чрез работа с помощник-учител, работа на педагогически съветник и училищен психолог, но няма положителен резултат. В писмо от 17.03.2022г. е посочено, че е проведен разговор с майката, която договаря дейности с училището, които по-късно не приема, държи се нападателно, на моменти – агресивно, обвинява другите. В писмото до ДСП К. село се моли за оказване на подкрепа на майката и организиране на такава форма на обучение на детето, която ще създаде условия за завършване на началния етап на образованието му.

На 01.04.2022г. е получен сигнал от съсед, който посочва, че пред блок 15А на [улица] П., след скандал с леля си, е избягал и не желаел да се прибере в жилището.

На 14.04.2022г. е изготвен доклад-оценка на родителски капацитет на С. Б. Д. за предоставена социална услуга в Център за обществена подкрепа към Комплекс за социални услуги за деца и семейства, при Фондация „Асоциация Анимус“. В него е посочено, че същата е осиновила детето на 2 год. и 7мес. след смъртта на родителите си. Още в детската градина я информирали за необходимостта от ресурсно подпомагане на детето. В този период започнало проблемното поведение на П.. Майката се опитвала да въведе ред, но сестра ѝ се намесвала и размивала границите. Установено е, че майката има ресурс да задоволява потребностите на детето от храна, облекло, подходящи вещи и пособия. Същата е посочила, че детето има трудности в училище, но очаква училищните власти да се справят с този проблем. Като цяло детето има поведение, което поставя сериозни предизвикателства пред грижещите се за него, а конкурентните отношения между майка му и леля му не осигуряват необходимата сигурност и стабилност на детето. Майката се опитва да въвежда правила, но чрез контрол и насилие, не осигурява нужната емоционална топлина, реагира чрез отхвърляне в критични ситуации, което провокира тревожност у детето. Въз основа на горното е прието, че майката има дефицити в родителстването си, и е посочено, че след проведени 8 срещи с нея, работата продължава по теми, свързани с родителската роля, развиване на емпатия и конструктивно поставяне на правила и граници.

На 29.04.2022 г. е получен сигнал 06 РУ - СДВР от съсед за намерено дете в 20.50 ч. пред бл.56 на [улица], [населено място] „... по джапанки и тениска, избягало от майка си, която го е изгонила от къщи...“. Детето е установено като П. С. Д.. В протокола е записано, че същата вечер детето ще остане при леля си, тъй като майка му е със счупена ключица и грип. Във връзка със сигнала и проведената среща е изпратено писмо изх. №СЛ/Д-С-КС/877-040/29.04.2022 г. до Началника на 06 РУ при СДВР, в което е отправена молба за съдействие малолетният П. да бъде настанен в ДВНМН към СДВР до 03.05.2022 г. и транспортиран до Кризисен център - [населено място]. Със Заповед №ЗД/Д-С-КС-153/29.04.2022 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село към Агенцията за социално подпомагане е наредено малолетният П. С. Д., временно по спешност да бъде настанен в Кризисен център – [населено място]. Впоследствие това настаняване е отменено с решение на СРС.

След връщане на детето при майката, на 29.12.2022г. е подаден сигнал, че детето П. е изгонено от майка си на 26.12.2022г. Проведен е телефонен разговор с майката, при

който същата отрича да е имало инцидент и твърди, че тя и детето са добре. По повод на сигнала е изготвен доклад от 09.01.2023г., в който се посочва, че сигналът е подаден от бабата на едно от децата, с които П. играе. Същият е останал една нощ при леля си, след което се прибрал при майка си. Предложено е да продължи работата по случая. На 13.01.2023г. е подаден сигнал от съсед на майката, в който се посочва, че детето е удряно от майка си със зарядно от телефон по ръцете, има синини и подутини, обиждано е с нецензурни думи. Съставен е работен протокол от проведена среща с детето П. Д. и съседка, която го е довела в ОЗД. Детето посочва, че е бит вчера от майка си по ръцете – горната част на дланите, с кабел от зарядно устройство. Внучето на съседката е показало записано от нея видео, в което се вижда как майката и лелята на детето крещат на П. и го заплашват с бой, като употребяват нецензурни думи. Видеото не е приложено по делото. Съседката твърди, че майката и лелята го оставят често безпризорно, не подходящо облечено за сезона и не го водят на училище, защото им се спи. Изискано е становище от директора на 41 ОУ, в което детето учи през учебната 2022/2023г., от което става ясно, че ученикът не притежава нужните дисциплина, знания и умения за поведение в учебните часове, не посещава редовно училище, като майката представя извинителни бележки; влязъл е в акаунта на учителя по изобразително изкуство и е изтрил оценките на съучениците си, написал си е похвали; многократно са провеждани консултации с майката, но същата не притежава необходимия авторитет и поведението ѝ е неуместно.

Във връзка със сигнала и проведените срещи е изпратено писмо изх. №СЛ/Д-С-КС/1162-006/13.01.2023 г. до Началника на 06 РУ при СДВР, в което е отправена молба за съдействие малолетният П. да бъде настанен в ДВНМН към СДВР до 16.01.2023 г. и транспортиран до Кризисен център - [населено място]. Изготвен е доклад за оценка на случай и предприемане на мярка за закрила на дете, в което е предложено предприемане на мярка на закрила настаняване в Кризисен център. На това основание е издадена Заповед №ЗД/Д-С-КС-009/13.01.2023 г. на ИД Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село към Агенцията за социално подпомагане, с която на основание чл. 26, ал.1 във връзка с чл. 25, ал.1, т.1 и 4 от ЗЗДет., е наредено малолетният П. С. Д., временно по спешност да бъде настанен в Кризисен център – [населено място]. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 16.01.2023г.

По делото е представен доклад на ид директора на ДСП К. село от 13.02.2023г., в който се посочва, че е проведен разговор с началник отдел „ЗД“ при ДСП С.. Последният посочва, че поведението на детето в кризисния център ескалира. Същото проявява агресия към останалите деца и работниците в центъра, изопачава истини, говори неверни твърдения, плаче и крещи, отказва да се храни. Извършва опити със суициден характер. Ако продължава, детето ще бъде хоспитализирано в [населено място].

По делото като свидетел е изслушана Д. Б. М. – съседка на жалбоподателката в[жк], [улица], бл. 56 от доста години и домоуправител на входа. Тя познава синът ѝ П. на 12 години. Има впечатления за отношенията между майката и детето. В последните 6 месеца отношенията им са били добри. В този период ги е виждала повече от два пъти седмично. П. често идва в дома ѝ на горния етаж.. От страна на съседите не е имало оплаквания за поведението на детето, даже напротив – имало е похвали. Възрастните хора са го хвалели, че им носи торбите, като излиза да хвърли боклука. Не знае майката да е изгонвала детето. Не знае и да е използвала насилие спрямо него. П. има

леля по майчина линия. Обича да ходи при нея, защото има котка и си играе с нея. Той ходи при нея, когато пожелае. Свидетелката го води на училище, когато лелята и майката са възпрепятствани. Детето не е оставяно една минута само. Имало е жена, която му е помагала с уроците и след като тя си тръгвала, го качвала при свидетелката. Той си носел храна от вкъщи да обядва при нея и тръгвал на училище. На 13.01.2023 г. майка му ѝ се обадила, плачела много, че са ѝ взели детето и са го настанили в кризисен център в А.. Леля му и тя плакала. П. казал, че майка му го е ударила с кабел от телефон. Свидетелката се съмнява, че това е вярно, защото знае как е гледано детето. Не си спомня на 13-ти дали е ходил на училище. Предишната вечер се чули по телефона, той бил щастлив, че ще ходи при леля си на гости на другия ден. При разговора не усетила напрежение. Счита, че жалбоподателката е добра майка. Единственият проблем е, че П. обича да послъгва, измисля си някои неща. Добре гледано дете е, има си собствена стая, не е лишен от нищо. Когато е виждала детето, не ѝ се е струвало тревожно, изплашено или притеснено. Той е бил спокоен. Не се е оплаквал от майка си, не е казал, че го бие, гони или не го обича.

По делото като свидетел е изслушан В. Й. Л., който живее в блок на [улица], където в момента живее сестрата на жалбоподателката. От 2016 г. е председател на етажната собственост. Познава детето П. още от 2-годишна възраст. Детската площадка е пред входа и там П. си играел с неговата внучка. В последните 6 месеца не го е виждал. Той е в един клас тази учебна година в 41-во училище с голямата му внучка. В предходни моменти, примерно, в последните две години, четири пъти са му се обаждали хора от съседни апартаменти, че в апартамента на жалбоподателката има скандал и да ѝ звънне да ги успокои. Случвало се е да влезе в техния вход, за да види наистина ли са прекратили скандала. Два пъти е викал полиция. Последният път било В. - 2022 г., като П. в 10.30 ч. вечерта скитал из градинката. Той се обадил на жалбоподателката, която казала: „Като иска, да се прибере.“ И тогава викнал полиция. Предишният път било същото. Началото на м. април 2022г. валял сняг, П. бил по чорапи навън, жена му го викнала и той се обадил на майка му или на леля му. Те му отвърнали, че той, ако иска, ще дойде да си вземе обувки. Не е виждал П. да е имал наранявания. Знае за две предишни извеждания от дома му. Единият път, когато викал полицията през м. април 2022 г., тя извикала дежурен от Агенцията по закрила на детето. През лятото на 2022 г. му се обадила служителка от кафето пред блока, че някой хвърля буркани отгоре и са викнали полиция. Отишъл там, според него било от апартамента на жалбоподателката. Звъннал им по телефона, някоя от тях двете отвори. Вътре били двете с детето.

При тази фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е ДОПУСТИМА, като депозирана в срок – на 26.01.2023г. и съобразно изискванията на АПК, от лице с активна процесуална легитимация по чл.27а, ал.1 от ЗЗДет., пред надлежния съд, срещу индивидуален административен акт по чл.27, ал.1 от ЗЗДет. По същество е ОСНОВАТЕЛНА, поради следните съображения:

Административният акт е издаден от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, съгласно чл.27, ал.1 от ЗЗДет. при спазване на установената писмена форма и изискуеми реквизити /чл.59, ал.2 от АПК/. Същият отговаря на законовите изисквания за съдържание, доколкото в него изрично е посочено правното основание за издаването му, а фактическите такива се съдържат в изложените мотиви към констативната част на акта и в представения към административната преписка социален доклад. Изложеното

в социалния доклад представлява юридическия факт (респ. фактическият състав), от който органът черпи упражненото от него субективно административно право. Това са конкретните факти, въз основа на които същият е счел, че следва да упражни предоставената му компетентност и на базата на които се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразност на акта. Съгласно ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС на РБ мотивите към административния акт могат да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт от помощни и подчинени на издателя на акта органи. Заповедта е издадена от компетентен орган в рамките на предоставените му по закон правомощия и предвид настоящия адрес на детето към датата на издаването ѝ /чл. 27 ал.1 от ЗЗДет/. За установяване на компетентността на издателя на акта е приложена заповед за вътрешно съвместителство № ЧР-7 637 от 21.12.2022г. на изпълнителния директор Агенция за социално подпомагане. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, като са изяснени всички релевантни факти и обстоятелства /чл.35 от АПК/ и са взети предвид обясненията на всички участниците в производството /чл.36 от АПК/.

Административният акт е издаден при спазване на установената писмена форма и изискуеми реквизити /чл.59, ал.2 от АПК/. Същият отговаря и на законовите изисквания за съдържание, доколкото в него изрично е посочено правното основание за издаването му чл.33 ППЗЗД и чл. 26, ал. 1 и чл. 27, ал.1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 1 и т.4 от ЗЗДт, а фактическите такива се съдържат в изложените мотиви към констативната част на акта и в представения към административната преписка социален доклад от 13.01.2023 г., протокол за проведена среща, сигнал. Заповедта е мотивирана с констатациите в социалния доклад.

В случая спрямо детето е взета мярка за закрила по чл. 33 от ППЗЗДт, като същото е настанено по спешност в кризисен център. Не е налице основанийето за настаняване извън семейството по чл.25 ал.1 т. 1 от ЗЗДет., тъй като майката на детето е жива, известна и не е лишена от родителски права или с ограничени такива. Съдът намира, че не са налице и основанията по т.4 на същата разпоредба, тъй като по делото не е доказано, че П. е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие. За да стигне до този извод, административният орган се е основал на сигнал от съсед, твърдения на съседката, която е довела детето в ОЗД, твърдения на П. и белези по дланите на ръцете му. Това са фактите, изложени в социалния доклад, въз основа на които е издадена процесната заповед. Безспорно по арг. от чл.179 от ГПК във връзка с чл.144 от АПК социалният доклад е официален документ, доказателство до доказване на противното за изявленията и действията извършени пред и от социалния работник. От ангажирания по делото доказателствен материал обаче, се опровергават констатациите в социалния доклад, мотивирали административния орган да издаде оспорения акт. От историята на случая несъмнено се установява, че П. е с поведенческо разстройство, лъже, манипулира, занимава се с хакерство, агресивен е. Майка му не може и не

демонстрира сериозно и последователно желание да се справя с проблемите, които поведението на детето поставя както в къщи, така и в училище. Опитите ѝ да контролира поведението му или са неадекватни, или са разклатени и поставени под съмнение от страна на сестра ѝ, която системно се намесва в грижата за детето с различни стандарти на грижа. От данните по делото обаче се установяват само два случая, в които детето е било бито. Първият, по сигнал от 07.12.2021г. от лелята на детето, че същото е бито и има синини по тялото. По делото няма данни как е процедиран сигнала, нито дали са проведени разговори, от които да се потвърди действителността на изложените твърдения. Вторият, по сигнал от 13.01.2023г. от съсед, че детето е удряно от майка си със зарядно от телефон по ръцете. Белези са установени от самия социален работник, като това от какво са е уточнено от детето. Съдът съобразява, че детето не за първи път се обръща към ОЗД, като на 30.01.2022г., след като не е имало никаква интернет връзка, сам е звънял на тел.112 без причина. Установява се също от данните от училищата, в които е учил, че е пристрастен към компютър и извършва нерегламентирани хакерски действия спрямо кредитната карта на майка си, профили на учители в електронните дневници и т.н. Тези данни разколебават сигурността в показанията на детето, доколкото същото има склонността да изопачава истини и да реагира бурно при липса на интернет. Това не означава, че на подобна агресия следва да се отвръща с физическо насилие, но също така не потвърждава и че първото такова, установено от социалния работник по белезите по ръцете му, представлява реална, сериозна и непосредствена опасност за психическото и физическото му здраве. Съдът съобразява също, че повечето сигнали са подавани от съседни на лелята на детето, в които се твърди, че детето е само на улицата и облечено неподходящо за сезона. Към 13.01.2023г. детето е на 12 год. и оставането му вкъщи или обличането му по подходящ начин трудно може да бъде осъществено, ако детето не желае това. Още повече, че е преминало възрастта, до която се прилага забраната по чл.8, ал. 8 от ЗЗДет. Липсата на авторитет от страна на майката означава, че дори тя да се опита да го задържи вкъщи или да го накара да се облече подходящо, това няма да има особен резултат. Още повече, че в случая по делото се установява точно обратното – тя не го търси и го оставя да се прибере сам. Същевременно обаче детето винаги е намирано в непосредствена близост до дома ѝ или до дома на леля си, на детската площадка пред тях, играещо с други деца. Тоест, оставането му навън без надзор не представлява сериозна опасност от увреждане на физическото, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие на детето, така както поставя като изискване чл. 25, ал. 1, т. 4 ЗЗДт. Постоянната намеса на съседите на леля му в отношенията между родител и дете чрез непрекъснато подаване на сигнали освен, че не е допринесла особено за защитата на детето, е създавала допълнителни усложнения във връзката с майката, поставила е под съмнение нейният авторитет, оставила е у детето усещане, че някой друг ще се погрижи за него по-добре. Това усещане обаче не се потвърждава, като у съда възниква съмнение доколко намесата на съседите на леля му е продиктувана от добрата им воля да помогнат, или от желанието им да отстранят детето с оглед предпазване и грижа на останалите деца в

района. Спорният въпрос касае поведението на майката, респ. дали то представлява опасност от увреждане здравето на детето. Не се установи по безспорен и категоричен начин майката да е negliжирала напълно грижите за детето. Напротив, с цел възпитанието му е предприемала редица мерки, вкл. и наказания спрямо него. Посещавала е и продължава да посещава веднъж седмично ЦОП при фондация „Асоциация Анимус“ като се опитва да изгради структурирана среда със систематично въведени правила. Макар и неадекватни към момента, същите все пак очертават някакви рамки на контрол, в които детето да се ограничава. Показанията на свидетелката М. показват установена връзка между майка и дете, която макар ѝ разклащана, се поддържа и укрепва чрез създадените условия за бита на детето, организацията по отглеждането му, воденето му на училище и т.н.

Дори и да е налице дефицит в родителските грижи на майката, то са налице други възможности регламентирани в чл.23 от ЗЗДет. „Мерки за закрила в семейна среда“, както и такива за настаняване извън семейството, приложими преди настаняването в кризисен център. Социалните работници, вместо да приложат някоя от тези мерки, са пристъпили към мярка "спешно настаняване в Кризисен център", която мярка се прилага само като крайна такава след изчерпване на всички възможности за закрила в семейството /по арг. от чл. 35 от ЗЗДт според който предоставянето на резидентна грижа на децата се извършва само в случаите, когато са изчерпани възможностите за оставане на детето в домашна и семейна среда и възможностите за прилагане на мерки за закрила на детето в семейна среда/. Съдът намира още, че с процесната заповед, с която детето спешно се отделя от майката, по никакъв начин не се осигурява неговият интерес, а напротив - това по-скоро оказва отрицателно влияние върху него и го поставя в риск, тъй като въздейства върху емоционалното му и личностно развитие. Видно от данните от ДСП С., след настаняването му в Кризисния център поведението на П. е ескалирало в негативен план, като са се отключили нови, несъществуващи до този момент прояви като агресия към възрастни, отказ да се храни, опити със суициден характер. Следователно настаняването на детето в Кризисен център не се е отразило благоприятно върху развитието му. Целта на мерките за закрила на детето е като краен резултат да се осигурят условия за нормално развитие на детето в подходяща среда. Напротив, оставането му в Центъра би се отразило изключително неблагоприятно върху физическото и психическото му здраве, като се предвижда хоспитализацията му. В интерес на детето е да бъде отглеждано в семейна среда като продължат мерките за закрила в семейна среда без често и внезапно извеждане на детето от тази среда. Последниците, които ще настъпят за П. при откъсването му от семейната среда и принудителното му настаняване в Кризисен център, са много по-драстични и крайни отколкото оставането му в семейството. Освен това при предприемане на мярка за закрила, целта ѝ не е прекъсването на връзката между детето и родителите му, както е в случая, а постигането на максимална защита на интересите на детето, които са поставени и от националното и международното законодателство над тези на родителите. Настаняването на дете на 12 год. в център, отдалечен на повече от 400 км от майка му, автоматично прекъсва тази връзка, подсилва у детето усещането за

изоставеност и самота. Същото се отнася и до хоспитализирането му без възможност за грижа, свиждане, получаване на информация за здравословното му състояние от страна на родителя.

Следва да се има предвид, че съгласно практиката на Съда по правата на човека и основните свободи, (решението *Cristescu v. R.*, № 13589/07, § 69), държавата има задължение да предприеме мерки както за подпомагане на контакта на родителите с детето, така и да защити неговите най-висши интереси. Съобразно практиката на Съда по правата на човека по приложението на чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧ) националният съд дължи да осигури справедлив баланс между интересите на детето и тези на родителя, като се подчертава, че водещ е интересът на детето (решение на Голямата камера, по делото *Sahin v. G.*, № 30943/96, § 64). В този смисъл е и решението на Съда по правата на човека по делото *Ribic v. Croatia*, (№ 27148/12, § 92.). Според указанията, установени в § 1, т. 5 ДР на ЗЗДт, за да се определи кое решение ще е от "най-добър интерес на детето", трябва да се съобразят неговите физически, психически и емоционални потребности; възрастта, миналото и други характеристики; опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; способността на родителите да се грижат за детето; последиците, които ще настъпят за детето при промяна обстоятелствата; други обстоятелства, имащи отношение към детето. В случая, в хода на административната процедура и при издаване на оспорената заповед не са съобразени възрастта и потребностите, нито пък последиците, които ще настъпят за П. при откъсването му от семейната среда и принудителното му настаняване в Кризисния център.

При всички тези данни съдът счита, че спрямо детето П. необосновано е била предприета мярка за закрила "настаняване по спешност в кризисен център". Поради това процесната заповед следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в полза на жалбоподателката следва да се присъдят направените в производството разноски за държавна такса в размер на 10 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв., платено в брой съгласно договор за правна защита на л.23. Неоснователно е възражението за неговата прекомерност, тъй като същото е под минимума, определен в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Б. Д. от [населено място], заповед № ЗД/Д-С-КС-009 от 13.01.2023г. на ИД Директора на ДСП – К. село.

ОСЪЖДА Агенция за социално подпомагане да заплати на С. Б. Д. разноски в размер на 610 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: